

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Maria Prusinowska

Protokolant: protokolant sądowy Justyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2018 r. w Poznaniu

na rozprawie sprawy z powództwa D. B. PESEL (...)

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego P. (...)w P.,

- o zapłatę

1. Powództwo oddala.

2. Zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5 400 zł.

SSO Maria Prusinowska

UZASADNIENIE

Powód D. B., po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu, domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego P. (...)w P. kwoty 10 000 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 100 000 zł tytułem odszkodowania na rzecz wybranej przez sąd organizacji pożytku publicznego z tytułu bezprawnego naruszenia dóbr osobistych poprzez naruszenie praw wynikających z art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Uzasadniając swoje żądanie podał, że przed Sądem Rejonowym P. (...)w P. pod sygnaturą akt (...) toczyło się postępowanie karne przeciwko powodowi, które trwało 3 lata. Powód wskazał, iż niewątpliwie doszło do przewlekłości w ww. sprawie, jednakże nie złożył skargi na przewlekłość, bowiem nie miał świadomości prawnej. Powód wskazał, że na skutek przewlekłości postępowania doznał uszczerbku interes publiczny poprzez utratę zaufania społecznego o marnotrawstwo środków publicznych. Sam powód doznał dyskomfortu w związku z przedłużającym się oczekiwaniem na rozstrzygnięcie, nie mógł podjąć pracy, nauki, korzystać z przepustek oraz wyjść kulturalno – oświatowych.

Postanowieniem z dnia 31 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zwolnił powoda od kosztów sądowych w całości oraz odmówił powodowi ustanowienia pełnomocnika z urzędu.

Pozwany Skarb Państwa – Sąd Rejonowy P. (...)w P., zastępowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wnosil o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Pozwany podnosił, iż powód nie wskazał żadnych okoliczności, z których mogłoby wynikać, iż w związku z działaniami Skarbu Państwa doznał jakiegokolwiek krzywdy osobistej lub szkody majątkowej. Zdaniem pozwanego twierdzenia powoda, iż we wskazanej w pozwie sprawie karnej doszło do przewlekłości postępowania są gołosłowne i nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Z tych względów, zdaniem pozwanego, powództwo winno zostać w całości oddalone (k. 49-54 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód D. B. jest osobą wielokrotnie karaną, a także długotrwale pozbawioną wolności. Obecnie odbywa karę pozbawienia wolności od sierpnia 2014 r. do listopada 2038 r.

Okoliczność bezsporna.

Przed Sądem Rejonowym P. (...) w P. pod sygnaturą akt (...) toczyła się sprawa karna przeciwko powodowi. Sprawa wpłynęła do Sądu w dniu 27 lutego 2013 r. i została przydzielona do decernatu SSR O. K.. Zarządzeniem z dnia 12 marca 2013 r. wyznaczono termin pierwszej rozprawy na dzień 12 kwietnia 2013 r. Termin został odwołany ze względu na chorobę sędziego. Ponieważ SSR O. K. przebywała na długotrwałym zwolnieniu lekarskim Wiceprezes Sądu Rejonowego P. (...) w P. dnia 29 kwietnia 2013 r. zarządził likwidację decernatu ww. Sędziego i ich przydzielenie innym sędziom. W konsekwencji sprawa została przydzielona SSR M. M..

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach (...) Sądu Rejonowego P. (...) w P., a w szczególności: kopia pisma z dnia 27 lutego 2013 r. - k. 62, kopia zarządzenia z dnia 12 marca 2013 r. - k. 63, kopia zarządzenia z dnia 27 marca 2013 r. - k. 64, kopia pisma z dnia 29 kwietnia 2013 r. - k. 65,

W dniu 11 września 2013 r. wyznaczony został termin rozprawy na dzień 17 października 2013 r. Na tym terminie otwarto przewód sądowy, bez udziału oskarżonego wobec jego nieusprawiedliwionej nieobecności. W celu przesłuchania świadków rozprawę odroczone do dnia 2 grudnia 2013 r. Zarządzono również zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie oskarżonego D. B.. Pomimo zastosowanych środków oskarżony nie stawiał się na rozprawę. Nie został również na nią doprowadzony, bowiem nie przebywał już w miejscu zamieszkania. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, który nie został wykonany ze względu na to, że oskarżony się ukrywał.

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach (...) Sądu Rejonowego P. (...) w P., a w szczególności: kopia zarządzenia z dnia 11 września 2013 r. - k. 66, kopia protokołu rozprawy głównej - k. 67-70, k. 73-253, kopia zarządzenia z dnia 17 października 2013 r. - k. 71, kopia notatki urzędowej I. K. - k. 72,

Ze względu na podział decernatu SSR M. M. z dniem 28 marca 2014 r. sprawa została przydzielona SSR M. (...) Dnia 20 sierpnia 2014 r. do Sądu Rejonowego P. (...) w P. wpłynęło pismo Zastępcy Naczelnika Wydziału Kryminalnego Komisarjatu Policji P. - (...) z dnia 13 sierpnia 2014 r., z którego wynikało, że oskarżony D. B. został w dniu 5 sierpnia 2014 r. zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji i przebywa w Areszcie Śledczym w K.. Z pisma wynikało ponadto, że powód jest poszukiwany do 24 spraw karnych o czyn z art. 286 §1 kk. W związku z tym w dniu 27 sierpnia 2014 r. uchylono zarządzenie o zastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. Postanowienie z dnia 22 września 2014 r. podjęto zawieszono dotychczas postępowania, odwołano poszukiwania powoda listem gończym oraz wyznaczono termin rozprawy na dzień 10 grudnia 2014 r. W dniu 24 września 2014 r. wystawiono nakaz wydania oskarżonego na termin rozprawy. Rozprawa nie odbyła się ze względu na chorobę dziecka sędziego.

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach (...) Sądu Rejonowego P. (...) w P., a w szczególności: kopia pisma asp. J. S. z dnia 13 sierpnia 2014 r. - k. 75-76, kopia postanowienia z dnia 22 września 2014 r. - k. 77, kopia nakazu wydania w celu doprowadzenia z dnia 24 września 2014 r. - k. 78, kopia zarządzenia z dnia 9 grudnia 2014 r. - k. 79,

Nowy termin rozprawy wyznaczono na dzień 15 kwietnia 2015 r. Powód nie został na termin ten doprowadzony ze względu na wcześniej zaplanowane czynności procesowe przeprowadzone w innych sądach. Po dokonaniu ustalenia co do możliwości doprowadzenia powoda na rozprawę kolejny termin wyznaczono na dzień 15 września 2015 r. Na ten termin powód również nie został doprowadzony ze względu na brak jego przewiezienia do Aresztu Śledczego w P. z Aresztu Śledczego w M.. Kolejny termin rozprawy wyznaczono na dzień 27 listopada 2015 r. Pomimo, iż termin ten był uprzednio ustalony nie doszło do skutku doprowadzenia powoda z uwagi na liczne odrębne procesy toczące się wobec powoda w różnych sądach w Polsce. Informacja o ww. postępowaniach dotarła do Sądu Rejonowego P. (...) w P. na tyle późno, że nie było możliwości zapewnienia udziału powoda w zaplanowanej rozprawie. Nowy termin

wyznaczono na dzień 16 lutego 2016 r. Na termin ten powód został skutecznie doprowadzony. Po przeprowadzeniu czynności procesowych zamknięto przewód sądowy i odroczone wydanie wyroku do dnia 23 lutego 2016 r. W tej dacie zapadł wyrok skazujący, który uprawomocnił się w dniu 25 sierpnia 2016 r.

Dowód: dokumenty zgromadzone w aktach (...)Sądu Rejonowego P. (...)w P., a w szczególności: kopia pisma por. J. B. z dnia 13 kwietnia 2015 r. – k. 80, kopia protokołu rozprawy głównej z dnia 15 kwietnia 2015 r. – k. 81-82 kopia protokołu rozprawy głównej z dnia 15 września 2015 r. – k. 83, kopia pisma z dnia 14 września 2015 r. – k. 84, kopia pisma z dnia 6 listopada 2015 r. – k. 85, kopia pism z dnia 23 i 24 listopada 2015 r. – k. 86, 87, kopia protokołu rozprawy głównej z dnia 27 listopada 2015 r. – k. 88-89, kopia protokołu rozprawy głównej z dnia 16 lutego 2016 r. – k. 90-93, kopia protokołu ogłoszenia wyroku z dnia 23 lutego 2016 r. – k. 94, kopia wyroku z dnia 23 lutego 2016 r. – k. 95-96

Powyższy stan faktyczny pozostawał w zasadzie bezsporny pomiędzy stronami i został ustalony na podstawie dowodów z cytowanych wyżej dokumentów zawartych w aktach sprawy(...)Sądu Rejonowego P. (...)w P., których prawdziwość i moc dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości nieuzasadnione i jako takie podlegało oddaleniu.

Po ostatecznym sprecyzowaniu żądań pozwu powód domagał się od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego P. (...)w P. zapłaty kwoty 10 000 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 100 000 zł tytułem odszkodowania na rzecz wybranej przez sąd organizacji pożytku publicznego z tytułu bezprawnego naruszenia dóbr osobistych poprzez naruszenie praw wynikających z art. 45 Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Powód, w ocenie Sądu, domagał się zadośćuczynienia krzywdy powstałej w wyniku naruszenia jego dóbr osobistych, a zatem podstawę prawną roszczenia stanowił art. 23 i 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Poszkodowany (powód) aby uzyskać zadośćuczynienie pieniężne musi, stosownie do postanowień art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., wykazać:

- 1) naruszenie dobra osobistego,
- 2) winę sprawcy (przy czym w wypadku odpowiedzialności Skarbu Państwa za bezprawne zachowania jego funkcjonariuszy wystarczające jest wykazanie przesłanki bezprawności),
- 3) powstania krzywdy w określonych rozmiarach,
- 4) istnienia związku przyczynowego pomiędzy zawinionym naruszeniem dobra osobistego a powstałą krzywdą.

W świetle powyższego, rozpoznając sprawę w przedmiocie ochrony dóbr osobistych Sąd powinien w pierwszej kolejności ustalić, czy doszło do naruszenia dobra osobistego, a dopiero w przypadku pozytywnej odpowiedzi rozważyć, czy działanie pozwanego było bezprawne. Przepis art. 23 k.c. zawiera ogólną zasadę, że dobra osobiste, wymienione w nim jedynie przykładowo, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Zgodnie z treścią art. 24 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Możliwość taką ustawodawca przewidział w art. 448 k.c. Przepis art. 24 k.c. statuuje domniemanie bezprawności działania naruszającego czyjeś dobro osobiste. Domniemanie bezprawności, które ustanowił ustawodawca w art. 24 k.c. zwalnia jedynie stronę domagającą się ochrony dobra osobistego od wykazania, że działanie naruszające cudze dobro osobiste było bezprawne. Nie zwalnia natomiast takiej osoby od wykazania, że do naruszenia jej dobra osobistego doszło na skutek działania czy też zaniechania sprawcy. Innymi

słowy, w realiach niniejszej sprawy na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia, że pozwany dopuścił się naruszenia jego dobra osobistego w postaci prawa do sądu i rzetelnego procesu. Natomiast na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, iż Sąd Rejonowy P. (...) w P., orzekając w sprawie o sygn. akt (...), działał zgodnie z prawem.

Przystępując do rozważań w tym zakresie w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że nawet gdyby w toku wymienionego wyżej postępowania karnego Sąd Rejonowy dopuścił się uchybień mających wpływ na treść zapadłego wyroku, a także przewlekłości postępowania, to nie stanowiłyby to naruszenia dobra osobistego powoda. W orzecznictwie sądowym wyrażono bowiem pogląd, który Sąd orzekający w niniejszym postępowaniu w pełni aprobuje, że prawa do rzetelnego procesu sądowego, będące elementem prawa do sądu, przewidzianego w art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z 4 listopada 1950 r. (dalej E.k.p.c.) i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nie można zaliczyć do kategorii dóbr osobistych objętych art. 23 k.c. Dobra osobiste, ujmowane są w kategoriach obiektywnych, jako wartości o charakterze niemajątkowym, ściśle związane z człowiekiem, decydujące o jego bycie, pozycji w społeczeństwie, będące wyrazem odrębności fizycznej i psychicznej oraz możliwości twórczych, powszechnie uznane w społeczeństwie i akceptowane przez system prawny. Nierozzerwalne związanie tych wartości, jako zespołu cech właściwych człowiekowi, stanowiących o jego walorach, z jednostką ludzką wskazuje na ich bezwzględny charakter, towarzyszący mu przez całe życie, niezależnie od sytuacji w jakiej znajduje się w danej chwili. Katalog dóbr osobistych, wymienionych w art. 23 k.c., pozostających pod ochroną prawa cywilnego jest otwarty i wraz ze zmianami stosunków społecznych mogą pojawiać się i znikać pewne dobra, co jednak nie oznacza, że należy do niego zaliczyć prawo do sądu. Jest ono gwarantowane wymienionymi przepisami E.k.p.c. i Konstytucji, a zatem nie może być zaliczone do kategorii wartości stanowiących dobro osobiste jednostki, ponieważ jest uprawnieniem przyznanym jej tymi regulacjami w związku z funkcjonowaniem w określonej sferze życia społecznego. Nie ma podstaw do przyjęcia, że wszystkie prawa podstawowe objęte E.k.p.c. oraz wolności i prawa osobiste wymienione w Konstytucji (art. 38 do 56) powinny być chronione za pomocą środków wskazanych w art. 24 k.c., do czego dojść może, jeśli naruszenie ich doprowadzi zarazem do pogwałcenia dobra osobistego (por. wyrok SN z dnia 6 maja 2010 r., II CSK 640/09, Palestra 2010/7-8/261, a także wyrok SA w Warszawie z dnia 14 listopada 2012 r., I ACa 613/12, Lex nr 1238244).

Mając powyższe na względzie powód w toku niniejszego postępowania nie mógł dochodzić zadośćuczynienia za naruszenie jego dobra osobistego w postaci prawa do sądu i rzetelnego procesu, gdyż nie należy ono do katalogu dóbr z art. 23 k.c., a zatem nie podlega ochronie na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Wskazać należy, że Sąd jedynie domyślał się, jakie dobro osobiste powoda zostało naruszone, bowiem powód nie wskazał tego wprost. Z tych względów powództwo okazało się bezzasadne.

Nawet jednak gdyby przyjąć, że prawo do sądu jest dobrem osobistym podlegającym ochronie na podstawie cytowanych wyżej przepisów, to w okolicznościach sprawy brak przesłanek do uwzględnienia roszczenia o zadośćuczynienie.

Powód łączył swoje roszczenie z zarzutami pod adresem Sądu Rejonowego P. (...) w P., który w jego ocenie w sposób przewlekły prowadził postępowanie w sprawie (...).

Powód nie wykazał również, aby w sprawie karnej, którą powołał, została stwierdzona przewlekłość postępowania.

Zgodnie z treścią art. 417¹ § 3 k.c. jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Tę odrębną regulację stanowi ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U.2004.179.1843). Zgodnie z art. 15 te same przepisy, której skargę uwzględniono, może w odrębnym postępowaniu dochodzić naprawienia szkody wynikłej ze stwierdzonej przewlekłości od Skarbu Państwa albo solidarnie od Skarbu Państwa i komornika. Postanowienie uwzględniające skargę wiąże sąd w postępowaniu cywilnym o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, co do stwierdzenia przewlekłości postępowania (por.

wyrok SA w Warszawie z dnia 14 listopada 2012 r., I ACa 613/12, Lex nr 1238244). Związanie sądu w postępowaniu cywilnym stwierdzeniem przewlekłości dotyczy okresu przyjętego w postanowieniu. Do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie kompetencja do ustalenia, czy doszło do nieuzasadnionej zwłoki, należy do sądu przełożonego nad sądem, w którym toczy się postępowanie (art. 4 ust. 1 ustawy o skardze). Natomiast w razie zgłoszenia żądania naprawienia szkody po prawomocnym zakończeniu postępowania w sprawie przez stronę, która nie wniosła skargi na przewlekłość (art. 16 ustawy o skardze), rzeczą sądu w postępowaniu cywilnym jest także ustalenie, czy doszło do zbędnej zwłoki. W przypadku teźże podstawy strona dochodząca odszkodowania jest obowiązana wykazać przede wszystkim przewlekłość postępowania, jak i szkodę, pozostającą w normalnym związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Podstawą odpowiedzialności Skarbu Państwa jest wówczas ogólny przepis art. 417 k.c.

Transponując powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy w pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie wykazał stosownym orzeczeniem stwierdzającym przewlekłości, aby w sprawie karnej toczącej się przed Sadem Rejonowym P. (...)w P. (pod sygn. akt (...)) ona zaistniała.

Ponadto powód w toku niniejszego postępowania nie przytoczył okoliczności, które prowadziłyby do wniosku, że Sąd Rejonowy dopuścił się we wspomnianej sprawie przewlekłości postępowania. Powód nawet nie doprecyzował, na czym miałyby ona polegać, wskazał jedynie lakonicznie, że postępowanie trwało 3 lata. Z definicji przewlekłości postępowania (art. 2 ust. 1 ustawy o skardze) wynika natomiast, że zachodzi ona wtedy gdy „postępowanie w sprawie trwa dłużej, niż konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż konieczne dla załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego”. Nie każda więc zwłoka może być przyczyną stwierdzenia przewlekłości, lecz jedynie zwłoka nieuzasadniona. Ocena, czy postępowanie trwa dłużej niż to konieczne, dokonywana musi być na podstawie zarówno analizy charakteru dokonywanych czynności, jak i stanu faktycznego sprawy. Powinna obejmować m.in. takie okoliczności, jak: przerwy zarządzane między terminami posiedzeń, wadliwa organizacja posiedzeń, powoływanie biegłych przedstawiających opinię dotyczącą tej samej problematyki, terminowość działania biegłych, zasadność prowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego. Przewlekłość dotyczy także przekazywania akt sprawy, wyznaczania terminów rozpraw oraz podejmowania rozstrzygnięć, sporządzania i doręczania uzasadnień (por. Piotr Górecki, Stanisław Stachowiak, Paweł Wiliński, Skarga na przewlekłość postępowania przygotowawczego i sądowego. Komentarz, Warszawa 2010 r.).

Podkreślić w tym miejscu również należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądów, ocenie pod kątem zaistnienia ewentualnej przewlekłości w sprawie podlega nie terminowość podejmowania przez sąd (referendarza) poszczególnych czynności, ale czas trwania całości postępowania (por. postanowienie NSA w W. z dnia 28.04.2010r., (...) 1/10, Leż nr (...), postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22.04.2010r., (...) 6/10, Lex nr 602069, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9.12.2009r., (...) 3/09, publ. Lex nr 621165, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2.07.2009r., (...) 14/09, publ. Lex nr 551875).

Analiza akt sprawy (...) Sądu Rejonowego P. (...)w P. nie daje podstaw do przyjęcia, ażeby doszło w nim do przewlekłości postępowania. Z akt tych wynika, że faktycznie sprawa trwała 3 lata, jednakże nie budzi zastrzeżeń terminować podejmowanych przez Sąd Rejonowy czynności procesowych. Zarządzenia o wyznaczeniu rozpraw były wydawane niezwłocznie, przerwy pomiędzy rozprawami nie przekraczały okresu 2-3 miesięcy, Sąd podejmował działania mające na celu zapewnienie powodowi udziału w rozprawie. Faktem jest, że dwukrotnie posiedzenia Sądu były odwoływane, jednakże było to uzasadnione okolicznościami obiektywnymi, tj. chorobą sędziego sprawozdawcy lub dziecka sędziego, a nie nieprawidłowym przygotowaniem do rozprawy, czy też uchybieniami formalnymi w zakresie wezwań i powiadomień o terminie rozprawy. Wskazać należy, że wyłączną przyczyną przedłużania postępowania była postawa powoda, który nie stawiał się na pierwszy termin rozprawy, a następnie ukrywał się uniemożliwiając sądowi podejmowanie skutecznych działań w celu zakończenia postępowania. Następnie, po zatrzymaniu powoda, jego dorowadzenie na rozprawę okazało się niemożliwe ze względu na mnogość prowadzonych wobec niego postępowań karnych i czynności procesowe innych sądów. Pomimo podejmowanych przez Sąd Rejonowy P. (...)w P. prób zapewnienia udziału powoda w rozprawie głównej to trzykrotnie nie dochodziło do rozpoczęcia

rozprawy właśnie ze względu na dziesiątki prowadzonych wobec powoda postępowań karnych. W takim stanie rzeczy nie sposób przyjąć, ażeby postępowanie to obarczone było przewlekłością w rozumieniu art. 2 cytowanej wyżej ustawy.

W konsekwencji uznać należało, że powód nie udowodnił faktu naruszenia jego dóbr osobistych w postaci prawa do sądu i rzetelnego procesu poprzez przewlekłe prowadzenie przeciwko niemu postępowania karnego. Nie została zatem spełniona podstawowa przesłanka odpowiedzialności pozwanego na podstawie art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c. Ponadto, w okolicznościach sprawy zachowanie pozwanego nie nosiło cech bezprawności, co również musi prowadzić do oddalenia powództwa.

Mając powyższe na względzie, Sąd w pkt 1 wyroku, działając w oparciu o wskazane wyżej przepisy, oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego. Koszty procesu stanowiła kwota 5400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805) oraz art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (t. jedn. Dz.U. 2016, poz. 2261 ze zm.).

SSO Maria Prusinowska